

som her hjemme at have højt nogle Herredsfogeder og Sognefogeder; de skulle have en Guvernør, Politimestre, en Overdommer, Underdommere, en Hær og alt, hvad der hører til et vel udhalet Land. Det er altsaa Ulykken ved Vestindien, som det er Ulykken ved Grønland, at Administrationen af disse ganske saa Menneſter, af de 30,000, der ere ovre i Vestindien, og den halve Snes Tusinde, som den højtærede Indenrigsminister har oppe ved Nordpolen, er saa usformelig dyr. Hvis man har finansielle Betænklichkeiten, saa maa man ikke tro, at det er ved Angmagasait, man skal falde ind, saa har man det paa meget nærmere Hold, saa skal man gaa løs paa den højtærede Indenrigsminister og saa hans Departement for Grønland indskrænket nogenlunde, efter Tidens flette Konjunkturer og saa dem oppe i den røde Bygning sat paa lidt smallere Ration i Forhold til Tranſpriserne, for det er nok dem, der egentlig er noget i Vejen med. At vi skulde stemme for denne Bevilling særlig af Kærlighed til den højtærede Indenrigsminister, tror jeg er en Fejltagelse af ham. Jeg tror ikke, at en anden Minister, der havde lidt Erfaring om Forholdet mellem Ministeriet og Folketinget, vilde tro, at han ved en saadan Appel som den, vi nylig have hørt fra den højtærede Minister, vilde røre Hjertene her stærkt. Forholdet er snarere eller burde i alt Fald snarere være det, at naar den højtærede Minister satte særlig Pris paa noget, saa var det en Grund for os til ikke at give ham det. Da jeg imidlertid i dette Tilfælde er i det væsentligste enig med Ministeren, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette. — Under Nr. 145 findes der et lille Bevis paa den Fart og den Unøjagtighed, saaledes som der for Næsten findes paa adskillige Punkter, som kendetegner dette Arbejde. Der staar: „Fler-tallet under Nr. 2 foreslaar.“ Naar de ærede Medlemmer saa ville slaa op under Nr. 2 (Reiſ: Det er rettet!). Naa, det er rettet, ja saa beder jeg undskyld. — Under Nr. 162 vil jeg beklage, at det højtærede Udvalg og dets Flertal vedvarende er saa haardhjertet over for de smaa ved Latinſkolerne. Det er ganske vist, at vi for nylig have givet en ganske rundelig Lov for Latinſkolelærere, men denne Lov ramte ikke de Folk, hvorom der er Tale her. Den Latinſkolelov, som vi gav forleden Aar, gav rigeligt til Rektorer, Overlærere og Adjunker, men tænkte ikke paa, hvad man maatte turde falde Underklassen ved Latinſkolerne, Sanglærere, Musiklærere, Gymnastiklærere osv. osv., og det er disse Folk, der her er Tale om. Det forekommer mig mærkeligt, at man her i

Folketinget vil nægte bestedne Lønningstil-læg til de smaa ved Latinſkolerne, naar man saaledes har givet rundelige Lønninger til de saakaldte lærde, videnskabelige Faglærere.

Tilbage har jeg nu kun et enkelt Spørgsmaal, det er Spørgsmaalet om Ribe Domſirke. Jeg skal ikke nægte, at det forundrer mig noget at se denne Indstilling fra det højtærede Udvalg og dets Flertal. Sagen er jo den, at Folketinget har bundet sig i denne Sag. I Fjor bevilgedes der 115,000 Kr. til forberedende Arbejde, til Indtæg af nogle Ejendomme der omkring osv. Nu kan man nok sige, at det er en stor Sum, det drejer sig om her, og at der nok er Tale om en billigere Plan. Men det har jeg ikke hørt Tale om endnu. Det, som den ærede Ordfører talte om, var, at man haabede, at man kunde saa det samme gjort for $\frac{1}{2}$ Million, som efter Forslaget kræver 700,000. Det er ganske vist, at kunde vi nøjes med $\frac{1}{2}$ Million, saa skulde Vokter give 700,000. Men jeg har ikke hørt et eneste Argument for, at vi kunne saa det billigere end anſlaet. Med Hensyn til Overſlaget, saa er det ganske umuligt ved en saadan Sag at gøre et egentligt nøjagtigt Overſlag. Naar man bygger noget nyt, kan man aldeles nøjagtig beregne, hvor mange Sten, der skal til en saadan Bygning, men ved et saadant Foretagende som dette, ved man slet ikke forud, hvor mange der skal til. Naar man kommer til at pille paa Bygningen, kan det gerne være, at der gaar dobbelt saa meget til som oprindeligt beregnet, idet mange flere Sten skulle pilles ud end oprindeligt troet. Og Tømmerværket, som man har troet var saa godt, viser sig, naar man kommer i Nærheden af det, saa trøsket og raadent, at det maa bort. Det behøver jeg ikke at forklare nærmere for en Forsamling af saa praktiske Mænd, som dem, der sidde her. Medens man selvfølgelig med Hensyn til en Nybygning kan gøre et ganske nøjagtigt Overſlag, saa er det altsaa ganske umuligt over for en gammel. Jeg kan derfor ikke se, at vi reelt vinde noget ved at udstemme denne Sag. Vi have bundet os til den ved Afstemningen her i Fjor, og der er ikke, synes jeg, fremkommet noget som helst, der giver os Anledning til at tro, at vi kunne slippe billigere end her foreslaet, og saa siger jeg: Hvorfor saa stemme det ud, naar vi skulle af med Pengene alligevel? Saa synes jeg, at vi kunne lige saa godt springe som krybe i det. Med disse Bemærkninger vil jeg dog ikke have sagt, at jeg kun med Overvindelse gaar dertil; tværtimod, jeg gaar med stor Glæde til denne Bevilling. Jeg maa sige, at jeg i saa Henseende med For-